

streng for dem, der have faaet Landlov og maastee taget sig en Perial, og som Følge deraf forsinket sig nogle Timer efter Midnat, altsaa ikke samme Dag, ligeleedes skal jeg henlede Opmærksomheden paa 5te Post, som siger, at den, som uden Tilladelse fører sit Tøi eller nogen væsentlig Deel af samme fra Borde, kan af Skipperen dømmes til at bøde $\frac{1}{4}$ Maanedes Hyre. Dette forekommer mig dog ogsaa at være en overmaade streng disciplinair Straf for en Handling, om hvilken det ikke engang er paavist, at den sigter til et Bedrageri. At give Skipperen en Slags Pant for Mandens Tilstedeværelsen, er rimeligt, men at Manden skal bøde $\frac{1}{4}$ Maanedes Hyre, maa dog vistnok siges at være altsor strengt. — I 7de Post staaer der, at Skipperen kan idømme den, som forsømmer sin Vagt — jeg beider vel at lægge Mærke til, at der staaer Vagt — eller anden ham paalagt Tjeneste, eller som paa samme findes sovende eller beruset, at bøde fra 2 Dages indtil $\frac{1}{4}$ Maanedes Hyre; men isølge 8de Post bøder den, som hemmelig skaffer Brændeviin eller anden berusende Drik omborde ikke fra 2 Dages indtil $\frac{1}{4}$ Maanedes Hyre, men derimod en fuld $\frac{1}{4}$ Maanedes Hyre. Det forekommer mig nu dog at være aabenbart, at det at bringe en Flaske Brændeviin omborde kan indeholde en mindre Forseelse end det Forhold, som omhandles i 7de Post, og Forholdet imellem de i de 2 Poster satte Straffe forekommer mig derfor høist ubilligt; det forekommer mig, at der ogsaa i 8de Post burde være sat et Minimum.

Med Hensyn til den i §. 6 omhandlede Straf af Tæmp tiltræder jeg ganske, hvad den ærede første Taler (Tuxen) har udtalt, og jeg kan dertil føie, at praktiske Søfolk have erklæret, at da Loven efter deres Mening blandt andet ogsaa var fremkaldt for at forebygge Excesser fra Skippernes Side med Hensyn til corporlige Straffes Anvendelse paa Mandstabet, saa har det maattet forundret dem at see, at de Personer af Mandstabet, som meest skulde tages i Beskyttelse, fordi de mindst have noget Forsvar i sig selv, nemlig de Unge, netop ere de, paa hvem de corporlige Straffe kunne anvendes, og at Lovudkastet ubelukkende har gjort sig til Beskytter for dem, som i saa Hen-

seende mindre trænge til en saadan Beskyttelse. — Med Hensyn til § 18, hvor der er Tale om, at Skipperen til Forebyggelse af Rømning er berettiget til paa fremmed Sted at tage Skibsfolkens Tøi under særlig Forvaring, skal jeg bemærke, at Udtrykkene ogsaa efter min Formening ere overordentlige vage. Det forholder sig med denne Bestemmelse som med hele § 5, at de forskjellige Udtryk, der ere brugte — navnlig naar de anvendes af Søfolk, der som bekjendt ikke ere blottede for Fortolkningskunst, og ofte ere Folk med gode Hoveber, der vide at udlægge Ordene til deres egen Gunst — efter min Overbeviisning ere altsor vide paa Skipperens Side. At „tage Skibsfolkens Tøi under særlig Forvaring“ er overordentlig ubestemt; thi det kunde næsten give Anledning til, at man trækker Klæderne af Matrosen, hvilket dog vist ikke kan være meent; hvis man derfor vil beholde en saadan Bestemmelse, maa den i alt Fald lempes noget. Med Hensyn til § 24 er der ogsaa et Punkt, som der vel kunde være Grund til at ændre; naar det nemlig deri hedder, at Skibsfolk, som ere gaaede ud med et Skib, skulle være forpligtede til idetmindste i to Aar at blive ved Skibet, forsaavidt Skibet ikke kommer tilbage til Danmark inden den Tid. Det er ganske vist rigtigt, at der er en Bestemmelse for, at Skipperen ikke kan føre Mandstabet omkring — saalænge han ikke kommer tilbage til Danmark — i ubestemt Tid, og det er derfor godt, at der nu er sat en Tidfrist, efter hvis Udløb Mandstabet er berettiget til at fordre sig afmønstret; men det forekommer mig, at et Tidsrum af to Aar er ikke for alle Seiladser nødvendig. For meget lange Seiladser, navnlig Reiser paa Ostindien, China osv., kan denne Frist være passende, men for Reiser s. Ex. paa Middelhavet og maastee ogsaa Nordamerika er den vistnok for lang og maa kunne ansættes kortere. Jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa er tilbøielig til, at helde til en æret tidligere Talers (Nee) Anstuelser om Consulatvæsenet, at det er et tvivlsomt Spørgsmaal, hvorvidt vort Consulatvæsen er paa en saaaabelig Fod, at man uden Betænkelighed kan give Consulerne den i Lovudkastet foreslaaede Myndighed, at sanctionere eller undertjende